ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Των Μιχάλη Παπαμακάριου και Αντώνη Ν. Φράγκου

Τα τελευταία χρόνια, μέσω των φεστιβάλ των αριστερών πολιτικών νεολαιών, μας επισκέπτονται συχνά οι Banda Bassotti από τη γειτονική Ιταλία. Αυτό το εμβληματικό συγκρότημα, εκφραστής της ιταλικής κοινωνικό – πολιτικής σκηνής, υπήρξε για πάνω από είκοσι χρόνια παντελώς άγνωστο στο ελληνικό κοινό, μόλις τη τελευταία δεκαετία άρχισε να γίνεται γνωστό, σήμερα δε, έχει κερδίσει χιλιάδες φίλους και ακροατές. Πέρα από τους ίδιους, άγνωστη ακόμη παραμένει και η σύγχρονη ιστορία και πραγματικότητα του πολιτικού και κοινωνικού τραγουδιού της χώρας τους. Το Περιοδικό αποφάσισε να την κάνει λίγο περισσότερο γνωστή.

Η ιστορία του ιταλικού πολιτικού, ή αν θέλετε κοινωνικού τραγουδιού πηγαίνει στο βάθος αιώνων. Μάλιστα, τη μεγάλη άνθισή του τη γνωρίζει το δεύτερο μισό του 1800 μέχρι, περίπου, το 1978. Στην αρχή, είναι ο αγώνας για την ένωση της Ιταλίας με τους ερυθροχιτώνες του Γαριβάλδη και παράλληλα, αυτός των οκτώ ωρών εργασίας, η χειραφέτηση των γυναικών και άλλα κοινωνικά και πολιτικά διακυβεύματα της εποχής.

‘Έπειτα, ο αντιφασισμός του ’30 και του ’40, μετά ο ιταλικός Μάης που είχε διάρκεια σχεδόν δέκα χρόνων. Τα τελευταία χρόνια, από τη δεκαετία του ‘90 μέχρι σήμερα, μια καινούργια γενιά κοινωνικών μουσικών έχει εμφανισθεί, η οποία μολονότι δεν συγκεντρώνει τα ακροατήρια άλλων εποχών, λειτουργεί, με εξαιρέσεις, στο ανεξάρτητο κύκλωμα και κυκλοφορεί τις μουσικές της χωρίς περιορισμούς.

Το σύγχρονο κοινωνικό και πολιτικό τραγούδι στην Ιταλία δεν γεννήθηκε εκ του μηδενός- πως άλλωστε- αλλά από μια μεγάλη παράδοση αιώνων, έτσι ώστε να φθάσει στις ημέρες μας φορτωμένο με σημασίες και συμβολισμούς του παρελθόντος. Σημεία που επιζούν και επηρεάζουν με τον τρόπο τους το έργο των σημερινών δημιουργών. Το θρυλικό **“Bandiera Rossa”** και το αντάρτικο “**Bella Ciao”** ή, ακόμη το “**Via Del Campo”** του Fabrizio De **Andre’** και το **“Contessa**” του Paolo Pietranzeli, έλκουν λίγο-πολύ την καταγωγή τους σε πολύ μακρινές λαϊκές μελωδίες. Έντονη είναι η παραγωγή πολιτικού τραγουδιού σε εποχές κοινωνικών αναταράξεων, όπως ο Οκτώβρης του ’17, ο Φασισμός- και όπως είπαμε παραπάνω ο μακρύς Ιταλικός Μάης. Σημαντική επιρροή για τους νέους μουσικούς αποτελεί το κίνημα των **Cantautori**, των τραγουδοποιών που ευδοκίμησαν, κυρίως, τη δεκαετία ’68-’78, με πιο γνωστούς τους **Lucio Dalla, Francesco De Gregori, Lucio Batisti και Fabrizio De Andre’.** ‘Όλοι τους πολιτικοποιημένοι, μα περισσότερο ο τελευταίος που υπήρξε και ο πιο συνεπής και μαζί με τους λιγότερο οικείους, **Ivan Dela Mea, Giovanna Marini, Paolo Pietranzeli, Area** και **Giorgio Gaber** – για να ονομάσουμε μερικούς – προώθησαν ένα νέου τύπου πολιτικό τραγούδι, που ενίοτε ενδοσκοπούσε.

Αυτή η μουσική, κοινωνική και ευρύτερα πολιτιστική παράδοση, ζει στις ημέρες μας μέσα στα τραγούδια και τη στάση δημιουργών όπως οι **Modena City Ramblers,** οι **Banda Bassotti,** οι **99Posse**, οι **Colle der Fomento,** οι **Assalti Frontali**, οι **Bandabardo,** οι **Sud Sound System**, οι **Bisca,** ο **Caparezza,** οι **Almamegretta,** οι **Spaccanapoli** και τόσοι άλλοι τραγουδοποιοί και συγκροτήματα. Αναπτύχθηκε μέσα στο κίνημα των κοινωνικών κέντρων της δεκαετίας του ‘90, συνδέθηκε με το κίνημα no global, τη Γένοβα και τη Φλωρεντία, με το αντιρατσιστικό κίνημα, με το κίνημα κατά του Μπερλουσκόνι και σήμερα με το κίνημα ενάντια στην άνοδο της ακροδεξιάς και ενάντια στην καπιταλιστική κρίση και τις συνέπειες της.

Όλοι αυτοί οι δημιουργοί, πέραν των κοινωνικών τους ευαισθησιών και της πολιτικοποίησης τους, δείχνουν εξαιρετική μουσική ευρύτητα, υπερβαίνοντας τις μουσικές ταυτοποιήσεις του παρελθόντος. Το rock, το hip-hop, το drum n’ bass και η electronica από τη μια, και η πλούσια λαϊκή ιταλική μουσική παράδοση καθώς και οι μουσικές του κόσμου από την άλλη, συνθέτουν το μουσικό σύμπαν μέσα στο οποίο γεννιούνται και λειτουργούν τα τραγούδια

αυτών των δημιουργών. Και αυτό είναι που κάνει τη σκηνή του σύγχρονου ιταλικού κοινωνικού τραγουδιού τόσο ενδιαφέρουσα. Για αυτούς τους λόγους θα επιχειρήσουμε, εν είδη ενός «οδηγού ανακάλυψης» του σημερινού κοινωνικού τραγουδιού της Ιταλίας, να σας παρουσιάσουμε δημιουργούς και δίσκους αυτής της σκηνής.

ΤΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

LA BANDABARDO

«Είμαστε υπέρ της επανεκτίμησης των ανθρώπινων σχέσεων, της φυλετικής και της πολιτιστικής επιμειξίας. Παλεύουμε για έναν κόσμο στα μέτρα της γυναίκας και των παιδιών και για να δούμε μια ημέρα να θριαμβεύει η χαρά και η ευγένεια».

Χαρακτηριστικό απόσπασμα από το μανιφέστο των Bandabardo, του φολκ ροκ συνόλου που ιδρύθηκε το 1993 στην Φλωρεντία. Με όνομα δανεισμένο από την άλλοτε εθνική σταρ της Γαλλίας, Μπριζίτ Μπαρντό, ο Enrico “Erriquez” Greppi- Γαλλοϊταλικής καταγωγής τραγουδιστής και ο κιθαρίστας Alesandro Finazzo ξεκίνησαν να τραγουδούν στις φιλικές τους παρέες. Και πραγματικά, μέλημα των Bandabardo είναι να μεταφέρουν πάνω στη σκηνή την ατμόσφαιρα των φίλων. Οι δυο τους ξεκίνησαν ένα οδοιπορικό σε Ιταλία και Γαλλία, παίζοντας στα μπαρ ακόμη και στο δρόμο. Θα ακολουθήσουν – αρχής γεννώμενης, το ’96 μια σειρά άλμπουμ που θα καθιερώσουν την φλορεντίνικη μπάντα, ως μια από τις σημαντικές του κοινωνικού τραγουδιού στην πατρίδα τους και στη Νότιο Ευρώπη. Το 2004 κυκλοφορούν το “Tre Passi Avanti” και γράφουν στο ομώνυμο κομμάτι: «Τρία βήματα μπροστά… ένα πίσω από την ταπεινοφροσύνη/ ο καθένας έχει τους δικούς του αγίους και τις δικές του σημαίες της ελευθερίας/ εγώ ακολουθώ τον Τσε Γκεβάρα…/ τρία βήματα μπροστά και ένα πίσω δεν κάνει καθόλου κακό/ …μου αρέσει η ανάμειξη, η αδελφοσύνη σε μεγάλες ποσότητες/ η κρυμμένη πλευρά της Αμερικής/ εγώ ακολουθώ τον Τσε Γκεβάρα/…μισώ τον πόλεμο… μια πράξη δημοκρατικής υποκρισίας/ ο καθένας έχει τον δικό του ορισμό για την ελευθερία: η βίαιη πλευρά της Αμερικής/ εγώ ακολουθώ τον Τσε Γκεβάρα».

Τέλη των 90’s κυκλοφορεί η βιογραφία του γκρουπ, “Vento In Faccia” από το ομώνυμο τραγούδι τους. ‘Ένα χρόνο μετά συνεργάζονται με τους Modena City Ramblers στο δίσκο για την ιταλική Εθνική Αντίσταση, “Appunti Partigiani”, με το τραγούδι “I Ribelli Della Montagna”. Το 2005 κυκλοφορεί το άλμπουμ GE-2001, μια συλλογή της καθημερινής αριστερής εφημερίδας “Il Manifesto” με αναφορές, φυσικά, στη Γένοβα την εποχή της συνόδου του G-8 – τις διαδηλώσεις , την καταστολή και τη δολοφονία του Carlo Giuliani. Οι Bandabardo συμμετέχουν με το κομμάτι, “La Fine Di Pierrot”.

MODENA CITY RABLERS

«Οι Ramblers εκπροσωπούν μια στάση ζωής και σκέψης που τους τοποθετεί δίπλα στο κοινό τους, για το οποίο δεν είναι είδωλα μα αδελφικοί φίλοι» γράφει ο βιογράφος των Modena City Rambles, Paolo Verri.

Στήθηκαν το 1991 στην ομώνυμη πόλη, έχοντας μια πανκ αίσθηση και στο μυαλό τους ήχους

των Dublin City Ramblers και των Pogues. Αυτοκαθορίζουν τη μουσική τους ως Combat Folk (μαχητική φολκ), με βάση το ροκ και την ιρλανδέζικη μουσική. Γι’ αυτό και από τη δημιουργία τους χρησιμοποιούν παραδοσιακές μελωδίες και των δύο χωρών, καθώς και κέλτικες, κλέζμερ, σκοτσέζικες και βαλκανικές, των οποίων η προέλευση είναι συνήθως άγνωστη. Ανάμεσα στους δίσκους που κυκλοφορούν στην αρχή είναι και η συλλογή “Materiale Resistente”, μαζί με άλλα ιταλικά γκρουπ, όπου συμμετέχουν με το “Bella Ciao”, ως φόρο τιμής για τα πενήντα χρόνια από την απελευθέρωση από το φασιστικό καθεστώς. Το 1997 ηχογραφούν το “Terra e Liberta” , αφού έχουν κάνει περιοδεία στη Λατινική Αμερική. Επηρεασμένοι φανερά από το Γκαμπριέλ Γκαρσία Μαρκές ολοκληρώνουν την τουρνέ τους στην Κούβα απέναντι σε 100.000 θεατές! Το 2001 εκδίδουν το “Radio Rebelde”, ενώ ο Giuliani δολοφονείται στη Γένοβα. Δυο χρόνια μετά παίζουν στην περιοχή των Τσιάπας στο Μεξικό. Το “Appunti Partigiani” ηχογραφείται το ’05, με τη βοήθεια φίλα προσκείμενων καλλιτεχνών για να τιμήσουν την Εθνική Αντίσταση και τη 60η επέτειο από την Απελευθέρωση. Στις αρχές του ’08 βγάζουν το πρώτο διεθνές άλμπουμ τους, “Bella Ciao-Italian Combat Folk For The Masses”, με επανεκτελέσεις τραγουδιών τους. Τον Απρίλη του ΄09 βλέπει τη δημοσιότητα ο τελευταίος δίσκος των Modena City Ramblers, “Onda Libera”, όπου κυρίαρχο θέμα είναι η έννοια της Ελευθερίας. Ο αγώνας ενάντια στη Μαφία, η αλληλεγγύη στον κόσμο που πετιέται στο περιθώριο και στοχοποιείται, το δικαίωμα των φοιτητικών κινητοποιήσεων και τα εργατικά ατυχήματα, με τη συνοδεία λαμπρής μουσικής και με συναυλίες σε μέρη όπου κάποτε υπήρξαν ιδιοκτησία της Μαφίας, έχοντας απαλλοτριωθεί από το κράτος.

SUD SOUND SYSTEM

Οι Sud Sound System είναι μια dancehall ρέγγε sound system μπάντα από το Σαλέντο της Νότιας Ιταλίας. Συνδυάζουν Τζαμαϊκανούς ρυθμούς και τοπική κουλτούρα με σαλεντίνικη διάλεκτο και χορευτικούς ρυθμούς, pizzica και ταραντέλα.

Τη δημοφιλία τους οι SSS την απέκτησαν – πέρα από τους δυνατούς ρυθμούς – και για τα στιχάκια τους που κάνουν αναφορά σε πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά θέματα της Κάτω Ιταλίας. Δημιουργούνται από μια ομάδα σαλεντίνων φοιτητών που διαμένουν κυρίως στη Μπολόνια και εμφανίζονται για πρώτη φορά το 1989 στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο Leoncavallo στο Μιλάνο. Δύο χρόνια μετά συμμετέχουν στη συλλογή “Baghdad 1.9.9.1” ενάντια στον πρώτο πόλεμο του Περσικού Κόλπου. Το ’94 κυκλοφορούν ένα από τα πρώτα τους 12ίντσα , “All’Infiernu/ Mamma Li Turchi”, και με κομμάτια σαν το “Soul Train”, θέτουν επί τάπητος το πρόβλημα της εσωτερικής μετανάστευσης, και γίνονται ευρύτερα γνωστοί. Το ’97 η μουσική τους διαχέεται στην Ευρώπη, ενώ το 2001 υπογράφουν τον ύμνο της ποδοσφαιρικής ομάδα του Λέτσε, ο οποίος εμφανίζεται και ως σινγκλ.

Ακτιβιστές του περιβάλλοντος και του δικαιώματος των πολιτών στην υγεία, οι Sud Sound System- εμπλέκονται το 2008 -κάνοντας αναφορές στα τραγούδια τους, στο προβλήματα καρκινογενέσεων στην περιοχή της Πούλιας ,εξαιτίας των τεράστιων εργοστασίων ηλεκτρικής ενέργειας. Τον ίδιο χρόνο βγάζουν στον αέρα το “Maledetta Televisione”, που κριτικάρει όλο το σύστημα της τηλεόρασης στην Ιταλία, δημόσιας και ιδιωτικής. Τέλη του

Αυγούστου του ‘09 προσφέρουν για ελεύθερο κατέβασμα από την ιστοσελίδα τους το “Blowjob In Parlamento”, αναφερόμενοι στα σεξουαλικά σκάνδαλα που αγγίζουν όλους σχεδόν τους πολιτικούς χώρους. Παράλληλα, οι Sud Sound System ασχολούνται με το πρότζεκτ “Salento Showcase” , ήτοι, με την δυνατότητα να ακούγονται δισκογραφικά σε εθνικό επίπεδο νέοι μουσικοί από την περιοχή του Σαλέντο. ‘Έχοντας δημιουργήσει κολεκτίβες βάσης επιτρέπουν στους μουσικούς να ηχογραφούν τα κομμάτια τους δωρεάν. Τρεις συλλογές- το ’94, το ’00 και το ’07 αποδεικνύουν του λόγου το αληθές.

BANDA BASSOTTI

Η Banda Bassotti είναι μια μοναδική περίπτωση συγκροτήματος στη σύγχρονη μουσική. Ταυτόχρονα αποτελούν τους βετεράνους του σύγχρονου Ιταλικού κοινωνικού τραγουδιού.

Banda Bassotti 2Δεν ξεκίνησαν ως μπάντα αλλά ως μια παρέα ανθρώπων, από τα προάστια της Ρώμης, οι οποίοι το 1981 άρχισαν να διοργανώνουν εκδηλώσεις υποστήριξης του

κινήματος των Σαντινίστας στη Νικαράγουα. Διοργάνωσαν και συμμετείχαν σε μπριγάδες αλληλεγγύης στη Νικαράγουα από το 1984 έως και το 1987. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου γεννήθηκε η ιδέα για ένα μουσικό συγκρότημα υποστήριξης των απελευθερωτικών κινημάτων, ένα αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό συγκρότημα. Έτσι οι Banda Bassotti εμφανίζονται και παίζουν σε διαδηλώσεις από το 1987 έως το 1989. Η μουσική τους είναι punk-rock και ska. Δημιουργούν το project Gridalo Forte No Fasicm! No Racism!, το οποίο διοργανώνει στην Ρώμη, στις 3 και 4 Μαΐου του 1991, ένα αντιρατσιστικό φεστιβάλ, στο οποίο παίζουν μπάντες από όλη την Ευρώπη. Σιγά, σιγά ωριμάζει η ιδέα για την μετεξέλιξη του Gridalo Forte No Fascism! No Racism! σε συλλογικό δισκογραφικό label, το οποίο θα προωθεί τις ηχογραφήσεις ανεξάρτητων συγκροτημάτων κοινωνικής διαμαρτυρίας και αντίστασης. Ένα χρόνο μετά η Gridalo Forte Records είναι γεγονός. Φυσικά από το label αυτό θα κυκλοφορήσει και ο πρώτος δίσκος των Banda Bassotti με τίτλο «Figli della stessa rabbia» (Τέκνα της ίδιας οργής) το 1992. Ο δίσκος θα γνωρίσει μεγάλη επιτυχία στην Ιταλία και τη νότια Ευρώπη. Το 1993 κυκλοφορούν το “Bella Ciao” και 1995 κυκλοφορούν το “Avanzo de cantiere”.

Το 1996 το συγκρότημα αποφασίζει να σταματήσει λόγω της κούρασης από τα συνεχή ταξίδια. Ωστόσο το 2001 πιάνοντας το μήνυμα των καιρών επανασυνδέονται και διοργανώνουν στη Ρώμη δύο συναυλίες Η μεγάλη επιτυχία αυτών των συναυλιών, οδηγεί τη μπάντα σε οριστική επανένωση. Κυκλοφορούν το Μάιο του 2001 το διπλό live cd “Un Altro Giorno D’ Amore” (άλλη μια ημέρα αγάπης), έναν δίσκο ο οποίος μεταφέρει επιτυχημένα το κλίμα που διαμορφώνουν οι Banda Bassotti στις συναυλίες τους.

Τον Σεπτέμβρη του ίδιου έτους εμφανίζονται στο «φεστιβάλ της ημέρας ανεξαρτησίας», στη χώρα των Βάσκων, πλάι στο Manu Chao και τους Africa Unite, μεταξύ άλλων. Τον Μάρτιο του 2002 κυκλοφορεί το άλμπουμ τους “L’ altra faccia dell´ impero” (το άλλο πρόσωπο της αυτοκρατορίας). Κυκλοφορούν το «Asi Es Mi Vida» το 2003, στο οποίο διασκευάζουν γνωστά τραγούδια της αριστεράς και εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων. Το 2004 τους βρίσκει με τον έβδομο δίσκο τους το “Amore e odio”. Θα ακολουθήσουν άλλα τρία άλμπουμ, το “Baldi e fiery” του 2004, το “Vecchi cani bastardi” το 2006 και το “Viento, lucha y sol” το 2008 για να φτάσουν φέτος στην έκδοση ενός ακόμη live τους του “Check point Kreuzberg – Live as SO36 – Berlin”. Συνεχίζουν μέχρι σήμερα να φτιάχνουν εκρηκτικούς δίσκους και να δίνουν τρομερά live.

99POSSE

Παιδιά του κοινωνικού κέντρου Officina 99 της Νάπολης και των μουσικών – κοινωνικοπολιτικών διεργασιών του, είναι οι 99Posse, οι οποίοι δημιουργήθηκαν το 1991. Τους αποτελούν οι: Luca Persico και Maria Di Donna στα φωνητικά, Marco Messina στα πικάπ και τη παραγωγή, Massimo Jovine στο μπάσο και ο Sacha Ricci στα πλήκτρα.

Η μουσική τους ταυτότητα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί crossover και είναι η καλύτερη περίπτωση τέτοιου είδους συγκροτήματος στη γειτονική χώρα. Τόσο τα στοιχεία του hip hop, του ragamuffin και του dub, όσο και αυτά του rock, της electronica του drum n' bass και της soul συνθέτουν τον ιδιαίτερο ήχο τους. Η θεματολογία τους αφορά την καταστολή, το θέμα του ρατσισμού, το κίνημα των Ζαπατίστας, τη μαφία, τις κυβερνήσεις και το κίνημα των κοινωνικών κέντρων, μεταξύ άλλων. Το 1992 θα κάνουν την πρώτη τους ηχογράφηση σε συνεργασία με δύο άλλα συγκροτήματα της Νάπολης τους Bisca και τους Almamegretta στο τραγούδι «Sott'attacco dell'idiozia στη συλλογή "Rafaniello/Salario Garantito" και το 1993 θα κυκλοφορήσουν το πρώτο τους άλμπουμ "Curre Curre Guagliò", το οποίο παρόλο ότι ηχογραφήθηκε και κυκλοφόρησε με δικά τους μέσα, κατάφερε να γίνει κάτι σαν πολιτιστικό μανιφέστο και να ακουστεί σε όλη την Ιταλία. Ένας από τους λόγους είναι το ομώνυμο τραγούδι, το οποίο αναφέρονταν στην κατάληψη εκλογικού κέντρου στο Νότο από ομάδα ανέργων που κατήγγειλαν τις σχέσεις πολιτικών με τη μαφία. Ο βραβευμένος με όσκαρ σκηνοθέτης, Gabriele Salvatores, χρησιμοποίησε το κομμάτι στο σχετικό με την υπόθεση

ντοκιμαντέρ του “Sud”. Το “Curre Curre Guagliò”, όπως και τα υπόλοιπα άλμπουμ των 99Posse επανεκδόθηκαν από τη Sony το 1998.

Οι 99Posse, δημιούργησαν τη δική τους ανεξάρτητη δισκογραφική τη Novenove, ώστε να ηχογραφούν Ιταλικά συγκροτήματα που δεν μπορούν να βρουν δισκογραφική στέγη και κυκλοφόρησαν το 1994 τη συλλογή “Cantanapoli Antifascista”, με τη συμμετοχή δέκα εκ των σημαντικότερων συγκροτημάτων της Νάπολης. Μέχρι το 1998 η Novenove κυκλοφόρησε τόσο τις δουλειές των ιδρυτών της, όσο και αρκετών Ιταλικών συγκροτημάτων. Όλες της οι κυκλοφορίες είχαν αυτό που οι 99Posse ονόμασαν «πολιτική τιμή» και το αυτοκόλλητο «μην πληρώνεις παραπάνω από…» στα εξώφυλλα των cd τους, το οποίο υποδήλωνε την άποψη τους για την ανάγκη καλύτερων τιμών για το κόσμο στους δίσκους. Ακόμη και όταν υπέγραψαν συμβόλαιο διανομής με την ανεξάρτητη Flying Records έβαλαν ως όρο το αυτοκόλλητο και τη διανομή των δίσκων και στα κοινωνικά κέντρα.

Το 1994 και το 1995 συνεργάζονται δισκογραφικά με τους Bisca με αποτέλεσμα τα άλμπουμ “Incredibile Opposizione dal Vivo” και “Guai a chi ci tocca”. Ειδικά το δεύτερο είναι ένας από τους καλύτερους δίσκους της σύγχρονης Ιταλικής μουσικής. Το 1996 με το Cerco Tiempo δημιουργούν αίσθηση πουλώντας 70.000 δίσκους. Σε ένα από τα κομμάτια του άλμπουμ το “Facendo La storia” (γράφοντας ιστορία) συνεργάζονται με τον Linton Kweesi Johnson, διασκευάζοντας το γνωστό κομμάτι του. Το 1998 κυκλοφορούν το “Corto Circuito” και το 2000 το “La Vida Que Vendra” και το 2011 το πολύ καλό “Cattivi Guagliuni”.

ASSALTI FRONTALI

Οι εκπρόσωποι της Ιταλικής hip hop σκηνής σε αυτό το αφιέρωμα και δικαίως το πιο γνωστό εκτός Ιταλίας συγκρότημα του underground hip hop είναι οι Assalti Frontali.

Βγαλμένοι από τις στάχτες του ιστορικού σχήματος των Onda Rossa Posse, οι Assalti Frontali σχηματίστηκαν το 1990 και από την αρχή της πορείας τους δραστηριοποιήθηκαν ενεργά στη μουσική σκηνή των κοινωνικών κέντρων της Ρώμης και συγκεκριμένα στο Forte Presentino. Ηχογραφούσαν και κυκλοφορούσαν μόνοι τους το υλικό τους και με τα χρήματα που κέρδιζαν κατάφεραν να φτιάξουν το στούντιο του Forte Presentino. Μαζί με άλλα συγκροτήματα των κοινωνικών κέντρων ,όπως τους One Love Hi Power, AK 47, Musica Forte, 00199 και άλλους ιδρύσαν την ανεξάρτητη δισκογραφική La Cordata, χάρη στην οποία μπόρεσαν να ηχογραφηθούν και να κυκλοφορήσουν μια σειρά άλμπουμ νέων μουσικών των κοινωνικών κέντρων. Το 1991 κυκλοφόρησαν σε κασέτα το κομμάτι «Baghdad 1.9.9.1.,» για τον πρώτο πόλεμο του Περσικού κόλπου και το 1992 παρουσίασαν το πρώτο τους άλμπουμ “Terra di nessuno”. Το 1993 έγραψαν το βασικό κομμάτι “Sud” για το ομώνυμο ντοκιμαντέρ του Gabriele Salvatore, ωστόσο αρνήθηκαν να το διαθέσουν στο σάουντρακ που κυκλοφόρησε η Sony. Το 1996 κυκλοφόρησε από τη εφημερίδα Il Manifesto το δεύτερο άλμπουμ τους, “Conflitto”. Το 1997 κυκλοφόρησε από τον εκδοτικό οίκο Militant A η βιογραφία τους με τίτλο «η ιστορία των Assalti Frontali», η οποία επανεκδόθηκε επικαιροποιημένη το 2007. Το 1999 εκδίδουν το “Banditi” με τη Sony/BMG.

Οι επόμενοι δίσκοι τους, ο “HSL” του 2004, ο “Mi sa che stanotte” του 2006 το “Un intesa perfetta” του 2008 και το “Porfondo Rosso” του 2011 κυκλοφόρησαν από το Il Manifesto. Κατά τη διάρκεια του μαθητικού και εκπαιδευτικού κινήματος το 2008, οι Assalti Frontali έγραψαν το τραγούδι “Il rap di Enea”, το οποίο ήταν αφιερωμένο στους αγώνες των μαθητών και οι ίδιοι το τραγούδησαν σε πολλά κατειλημμένα σχολεία και πανεπιστήμια. Το 2002 είχαν επισκεφτεί τη χώρα μας και συμμετείχαν στο δίσκο των Active Member, “Πέρασμα στ΄ ακρόνειρο” και συγκεκριμένα στο κομμάτι “Πάμε (Γκουαντάναμο)”.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

MODENA CITY RAMBLERS- FUORI CAMPO (1999)

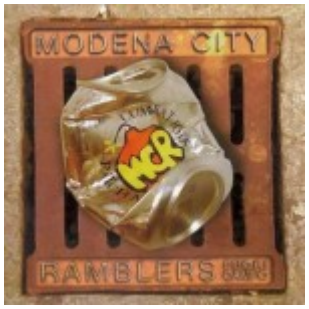

Ηχογραφημένος στην Ιρλανδία, το “Fuori Campo” («Εκτός ΄Έδρας») με άξιους τοπικούς μουσικούς -μεταξύ των οποίων και ο θρυλικός Liam Clancy- επηρεάζεται αρκετά από τους ρυθμούς των Mano Negra: ονομάζουν, πλέον, τη μουσική τους κέλτικη patchanka. Σίγουρα ο ήχος, λόγω και των Ιρλανδών μουσικών, φέρνει κάπως προς τους Pogues – οι μελωδίες και οι αρμονίες είναι τυπικές της εν λόγω παράδοσης- αλλά η ενορχήστρωση και τα θέματα απέχουν πολύ από το ύφος. Οι Modena City Ramblers καλούν το Χιλιανό συγγραφέα Λουϊς Σεπούλβεδα -σύντροφο του Σαλβαδόρ Αλιέντε- να απαγγείλει το κείμενο, «Οι Ανοιχτές Φλέβες Της Λατινικής Αμερικής» μέσα σ’ ένα κομμάτι, ενώ στο “Natale A San Christobal” αναφέρονται στη σφαγή χωρικών που έλαβε χώρα τον Δεκέμβρη του ‘97 στην περιοχή Ακτεάλ των Τσιάπας από παραστρατιωτικές οργανώσεις του Μεξικού. Και πιο κάτω διασκευάζουν, μαζί με τη Χορωδία Αγροτισσών του Νόβι, το κλασικό “Figli Dell’Officina”, που από παλιός αναρχικός ύμνος έγινε κατόπιν ύμνος των νεώτερων εξεγέρσεων.

SUD SOUND SYSTEM- LONTANO (2003)

Τραγουδισμένο αποκλειστικά στη Σαλεντίνικη διάλεκτο ισορροπεί εξαιρετικά ανάμεσα σε χορευτικούς ρέγγε ήχους , παραδοσιακά μοτίβα και σε χείμαρρους από στίχους! Οι Sud Sound System ραπάρουν ακατάπαυστα με κοινωνικό-πολιτικό περιεχόμενο, καθότι από το πρώτο κιόλας κομμάτι “Le Radici Ca Tieni” στο ρεφρέν: «τη Γη σου, αγάπα την και προστάτευσέ την/ από αυτόν που σπεκουλάρει και διαφθείρει, προστάτεψέ την/ από αυτόν που εκμεταλλεύεται την

αμάθεια, προστάτεψε την- εκείνον που έχει χάσει κάθε ελπίδα, που έχει μείνει από δυνάμεις, προστάτεψέ τον». Στο “La Gente Povera”, τραγουδούν, «Οι φτωχοί πεθαίνουν από την πείνα./ οι φτωχοί πεθαίνουν πάντοτε από την πείνα»/ …και οι κυβερνήσεις απλώς πολυλογούν/ και όταν κατόπιν γίνεται κάποια εξέγερση/ σου λένε πως πάνε ενάντια στο έθνος».

Και μέσα σε αυτόν τον ορυμαγδό από σαλεντίνες λέξεις ξεχωρίζουμε ακόμη μια φράση:«Κάνουν τον πόλεμο για την εξουσία, το εμπόριο και το πετρέλαιο»…

BANDABARDO – SE MI RILASSO… COLLASSO (2001)

Πρόκειται για το πρώτο live άλμπουμ των Φλορεντίνων Bandabardo’ και ένα από τα καλύτερά τους, μιας και κατορθώνει να συλλάβει την ένταση των τραγουδιών σε όλη τους τη γκάμα. Μπαλάντες τα πιο πολλά κομμάτια, οι κιθάρες – ακουστικές και ηλεκτρικές – έχουν φορές φορές την τιμητική τους. Το πρώτο κομμάτι και από τα καλύτερα του δίσκου, το “Manifesto, είναι ακυκλοφόρητο: «Σήμερα δεν δουλεύω, δεν ντύνομαι/ μένω γυμνός και διαδηλώνω/ είμαι εκτός χορού, τελείως διαφορετικός/ ο κόσμος φεύγει, εγώ μένω και διαδηλώνω!». Η αίσθηση της Ελευθερίας ολοζώντανη, η συμμετοχή του κοινού επίσης, καθώς και οι οικολογικές διαστάσεις των τραγουδιών. Στο “Lo Sciopero Del Sole”, μιλάνε για τη μόλυνση των βιομηχανιών και την ανθρώπινη ματαιοδοξία- με τον ‘Ήλιο να κάνει απεργία και να αρνείται να ανατείλει, οι άνθρωποι να τον χρυσοπληρώνουν έως ότου ένας σταρ της τηλεόρασης τους ζητά λεφτά για να προσφέρει στο καθένα μας έναν ήλιο από χαρτόνι…

BANDA BASSOTTI – ASI ES MI VIDA (2003)

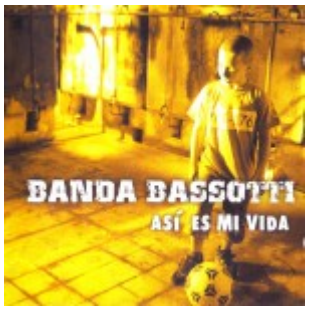

Χωρίς να θέλουμε να αδικήσουμε τα άλμπουμ με τις πρωτότυπες συνθέσεις των Banda Bassotti, επιλέγουμε το “Asi es mi Vida”, το δίσκο τους που περιέχει μόνο διασκευές. Τι διασκευές όμως; Οι Banda Bassotti διαλέγουν 18 ιστορικά τραγούδια των επαναστατικών και εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων αλλά και παραδοσιακά, τα οποία απόκτησαν άλλη σημασιοδότηση όταν συνδέθηκαν με τους αγώνες των καταπιεσμένων. Μεγάλα τραγούδια όπως τα “Guantanemera”, “Gracias a la Vida”, “El pueblo unido jamas sera vencido”, “Go on home British soldiers”, “El paso del Ebro”, “Holiday in Ramallah”, “Nicaragua”, “Nicaraguita”, μεταξύ άλλων. Οι διασκευές των Banda Bassotti, πέραν της επιτυχημένης τους προσπάθειας

να τα φέρουν πιο κοντά στο αυτί και του σημερινού ακροατή, τους δίνουν ένα τέτοιο μουσικό χαρακτήρα που τα απογειώνουν πραγματικά. Χαρακτηριστική είναι η ska διασκευή του “Gracias a la Vida” αλλά και η punk-rock εκτέλεση του “El pueblo unido”. Με αυτόν τον τρόπο το συγκρότημα επιτελεί και ένα ρόλο μουσικού ιστορικού, αφού με την προσέγγιση του σε αυτά τα σημαντικά κομμάτια τα κάνει γνωστά στη σημερινή νεολαία και τα κρατά ζωντανά όπως τους αξίζει.

ASSALTI FRONTALI – MI SA CHE STANNOTE (2006)

Το άλμπουμ αυτό είναι μια απόδειξη της μουσικής ωρίμανσης των Assalti Frontali και αυτό γιατί οι Assalti δεν πέφτουν στην παγίδα να θεωρήσουν τη μουσική πλευρά των κομματιών δευτερεύουσα, στο όνομα του πρωτεύοντος στιχουργικού μηνύματος. Παγίδα στην οποία εύκολα πέφτουν αρκετά hip hop σχήματα. Οι Assalti Frontali λοιπόν απέχουν πολύ από τη φάση «δώσε μου ένα μπιτ να τα ρίξω…» γιατί καταλαβαίνουν καλά πως μόνο ένα μουσικά καλοφτιαγμένο hip hop, μπορεί να υποστηρίξει αυτά για τα οποία θέλουν να ραπάρουν. Έτσι η παραγωγή του “Mi sa che stannote” στηρίζεται σε δυναμικά μπιτ, τα οποία παντρεύονται με τις μελωδίες. Θέματα και samples από πιάνο και πνευστά (όπως στο ομώνυμο), τις ακουστικές και ηλεκτρικές κιθάρες και βέβαια μια σειρά από μπασογραμμές που «χτίζουν» τα κομμάτια. Ξεχωρίζει το “Gaia per davvero” για τις μελωδικές του γραμμές στις κιθάρες και το πιάνο, το “Plus Militant”, το οποίο είναι ένα πραγματικό ρυθμικό μανιφέστο, το “Rosso, arancio, giallo” και βέβαια το ομώνυμο.

99 POSSE – LA VIDA QUE VENDRA (2000)

Στο “La Vida que vendra”, οι 99Posse, παρουσιάζουν με τον πιο πλήρη τρόπο τις ηχητικές τους επιρροές και ταυτόχρονα μια σειρά πολύ καλών τραγουδιών. Το δεύτερο κομμάτι του άλμπουμ “Sfumature” είναι ίσως το πιο όμορφο κομμάτι της πορείας του συγκροτήματος, με έντονες και τις jazz επιρροές. Στο “All’Antimafia” αξιοποιούν το drum n’ bass για να αναδείξουν ένα από τα κορυφαία κοινωνικά προβλήματα της Ιταλικής κοινωνίας, τη δράση της μαφίας και την αντίσταση σε αυτήν. Στο “Some say this some say that”, συνεργάζονται με τον κορυφαίο περφόρμερ του ragamuffin, Άγγλο-Τζαμαικάνο, General Levy. Δεν ξεχνούν τον αντιαμερικανισμό τους στο “Yankee go home” και κάνουν μια πολύ πρωτότυπη διασκευή στο “El pueblo unido”, προσεγγίζοντας το μέσα από ηλεκτρονικούς δρόμους.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πηγή:toperiodiko.gr